

From: 5.1.2.e <5.1.2.e@outlook.com>
Date: Friday, April 10, 2026, 10:01 AM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: Commissie EZ/KGG Ter informatie: brief inzake salderingsregeling

Attachments:

Economische Zaken en Klimaat .pdf

Geachte commissiegriffie,

Ter informatie zend ik u bijgaand de brief die ik heb gestuurd aan de Minister van Klimaat en Groene Groei en aan de Minister van Economische Zaken en Klimaat inzake de salderingsregeling.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

5.1.2.e

5.1.2.e

Hare Excellentie
ir. H.G. Herbert
Minister van Economische Zaken en Klimaat
Postbus 20401
2500 EK Den Haag

Assen, 10 april 2026

Betreft: De salderingsregeling en het voorkomen van dubbele betaling van elektriciteit.

Geachte minister,

Hierbij wil ik u wijzen op mijn bevindingen over de salderingsregeling, die wezenlijk afwijken van de wijze waarop deze door de Rijksoverheid en de Autoriteit Consument & Markt (hierna: ACM) wordt gepresenteerd en toegelicht. Deze bevindingen zijn tot stand gekomen in het kader van mijn contra-rapportage naar aanleiding van drie publicaties van de ACM over terugleverkosten. Deze contra-rapportage heb ik op 4 maart 2026 afgerond en aan u en uw ministerie toegezonden.

Bij het onderzoek voor deze contra-rapportage stuitte ik tevens op andere publicaties van de ACM, ConsuWijzer en de Rijksoverheid over de salderingsregeling. De uitleg van de salderingsregeling in deze publicaties bevat ten minste één wezenlijke onvolkomenheid die zij gemeen heeft met de uitleg over terugleverkosten: de technische onmogelijkheid dat energieleveranciers elektriciteit kunnen afnemen van klanten met zonnepanelen.

Alleen al deze onjuistheid maakt reeds duidelijk dat terugleverkosten niet kunnen voortvloeien uit de fysieke werking van het elektriciteitssysteem en dat de salderingsregeling in de praktijk anders functioneert dan in de genoemde publicaties wordt beschreven.

Hierna zal ik, bij wijze van voorbeeld, enkele relevante publicaties behandelen en bespreken.

1. ACM-notitie over de afbouw van de salderingsregeling (16 januari 2023):

<https://www.acm.nl/system/files/documents/acm-notitie-afbouw-salderen.pdf>

In deze notitie steunt de ACM het principe van afbouw. De toezichthouder stelt dat de regeling zorgt voor extra druk op het elektriciteitsnet en dat afschaffing nodig is om consumenten te prikkelen hun eigen opgewekte stroom direct te verbruiken.

2. Consumentenvoorlichting over salderen (ACM ConsuWijzer):

<https://www.consuwijzer.nl/elektriciteit-en-gas/duurzame-energie/wat-is-salderen>

Op ConsuWijzer legt de ACM de huidige regels uit, inclusief hoe salderen op de jaarrekening moet worden verwerkt en wat de rechten zijn van de consument.

3. Salderingsregeling stopt in 2027

<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/energie-thuis/salderingsregeling>

Deze webpagina beschrijft de beëindiging van de salderingsregeling per 1 januari 2027 en de vergoeding die zonnepaneelhouders daarna zouden ontvangen voor teruggeleverde elektriciteit.

4. Wet beëindiging salderingsregeling

https://www.eerstekamer.nl/wetsvoorstel/36611_wet_beeindiging

Dit wetsvoorstel vormt de juridische basis voor het beëindigen van de salderingsregeling en introduceert het begrip 'redelijke vergoeding' voor teruggeleverde elektriciteit.

5. Einde salderingsregeling: nadelig effect voor huurders van corporatiewoningen <https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2025/05/30/einde-salderingsregeling-nadelig-effect-voor-huurders-van-corporatiewoningen>

Dit nieuwsbericht erkent dat de beëindiging van de salderingsregeling in veel gevallen leidt tot een financieel nadeel voor huurders en noemt verhoging van het eigen gebruik als belangrijkste mitigatie.

1. ACM notitie over de afbouw van de salderingsregeling

Datum : 16 januari 2023

<https://www.acm.nl/system/files/documents/acm-notitie-afbouw-salderen.pdf>

Samenvatting

“De Autoriteit Consument & Markt steunt het voorstel van de minister van Economische Zaken en Klimaat (EZK) om de huidige salderingsregeling af te bouwen. De salderingsregeling belemmert de ontwikkeling van vraagbeheer en kleinschalige opslag en zorgt hiermee voor extra druk op het elektriciteitsnetwerk.”

De praktische bijdrage van kleinschalige opslag aan verlichting van het elektriciteitsnet is beperkt, zelfs in het hypothetische geval dat alle zonnepaneelhouders over een thuisbatterij zouden beschikken. Een thuisbatterij die burgers doorgaans aanschaffen, heeft een opslagcapaciteit van 5 tot 15 kWh. Op een dag in de zomer wekt een systeem met ongeveer 10 tot 12 panelen (totaal ca. 4000-4500 Wp) zo'n 20 tot wel 35 kWh aan stroom op. Na slechts enkele uren opladen is de thuisbatterij volledig geladen en kan de burger met zonnepanelen niets meer opslaan en gaat alle opgewekte elektriciteit gewoon naar het elektriciteitsnet. Naar het elektriciteitsnet en naar burens of andere gebruikers in de woonwijk en daar is overigens niets mis mee. Integendeel dit ontlast het net, want anders zou deze elektriciteit voor deze gebruikers van ver moeten komen.

Daarnaast kunnen thuisbatterijen, afhankelijk van het gebruik en bij ontbreken van centrale aansturing, leiden tot extra belasting van het elektriciteitsnet. Thuisbatterijen laden en ontladen voortdurend en dat zorgt dan voor extra druk op het elektriciteitsnet. Alleen centraal aangestuurde batterijen zouden het elektriciteitsnet ontlasten, maar batterijen in particulier bezit worden niet centraal aangestuurd en zorgen dan voor extra druk op het elektriciteitsnet. Daarnaast bestaat het risico dat thuisbatterijen worden ingezet voor handel op prijsverschillen, hetgeen kan leiden tot extra laad- en ontladestromen op het elektriciteitsnet. Bovendien zal deze speculatie zorgen voor hogere tarieven voor elektriciteit. Door plaatselijk elektriciteit te leveren in plaats van deze op te slaan wordt het lokale elektriciteitsnet juist ontlast. Door thuisbatterijen vervalt deze ontlasting. Doorgaans is er op systeemniveau eerder sprake van beperkingen in netcapaciteit dan van structurele overschotten aan elektriciteit. Zonnepaneelhouders die hun elektriciteit niet opslaan maar leveren aan het elektriciteitsnet zorgen voor lagere tekorten.

Ook doordat zonnepaneelbezitters voor een groot deel hun eigen elektriciteit opwekken voorkomen zij pieken op het elektriciteitsnet.

Baten van zonnestroomproductie volgens de ACM

In de derde rapportage van de ACM (Terugleverkosten onder de loep, 17 december 2025) erkent de toezichthouder expliciet dat de opwek van zonnestroom, naast eventuele kosten, ook belangrijke baten oplevert voor zowel zonnepaneelbezitters als voor de samenleving als geheel. De ACM merkt daarbij op dat het voor consumenten vaak onduidelijk is wat deze baten precies zijn en wie daarvan profiteren. De ACM stelt dat de productie van elektriciteit via zonnepanelen en windmolens zeer lage kosten per kilowattuur kent. Daardoor drukken hernieuwbare bronnen de groothandelsprijs voor elektriciteit, vooral op momenten dat er veel zon of wind beschikbaar is.

Uit onderzoek van Gerlagh en Uiterkamp blijkt volgens de ACM dat zonnestroom de gemiddelde groothandelsprijs met 6,2 ct/kWh heeft verlaagd, ongeveer een kwart van de totale prijs. Van deze prijsdaling profiteren alle huishoudens en bedrijven, niet uitsluitend degenen met zonnepanelen. Daarnaast merkt de ACM op dat niet alle baten van zonnepanelen volledig tot uiting komen in de groothandelsprijzen. Zo dragen huishoudens met zonnepanelen bij aan de energie-onafhankelijkheid en de weerbaarheid van Nederland, effecten die vooral zichtbaar worden wanneer productiecapaciteit uitvalt of de aanvoer van fossiele brandstoffen stopt, zoals tijdens de energiecrisis van 2021–2023. Tevens stelt de ACM dat huishoudens met zonnepanelen bijdragen aan een lagere belasting van het energienet, voor zover de opgewekte elektriciteit thuis of in de directe omgeving wordt gebruikt. Tot slot wijst de ACM erop dat de klimaatkosten van fossiele elektriciteitsopwek mogelijk niet volledig worden weerspiegeld in de prijzen binnen het Europese emissiehandelssysteem.

- verlagen de marktprijs voor iedereen met 6,2 ct/kWh dat is een kwart van de totale prijs;
- dragen bij aan energie-onafhankelijkheid en systeemweerbaarheid
- ontlasten het net bij lokale invoeding en door zelfgebruik;

Aanvullende baten van zonnestroomproductie

- lokale invoeding van zonnestroom draagt bij aan een efficiënter gebruik van het bestaande elektriciteitsnet, doordat elektriciteit dicht bij het punt van verbruik wordt geproduceerd en geleverd;
- hierdoor neemt ook de belasting van hogere netniveaus af en wordt de noodzaak voor transport over lange afstanden beperkt;
- zonnepaneelbezitters voorkomen door eigen opwek een deel van hun elektriciteitsafname, wat pieken in de vraag naar centraal opgewekte elektriciteit vermindert;
- de productie van zonnestroom valt grotendeels samen met daguren waarin de elektriciteitsvraag hoger is, waardoor vraagpieken kunnen worden gedempt;
- zonnepaneelbezitters leveren een structurele bijdrage aan het verminderen van het gebruik van fossiele brandstoffen en daarmee aan het behalen van klimaatdoelstellingen, aangezien zonnestroom in Nederland voornamelijk gasgestookte elektriciteit verdringt, die circa 400 gram CO₂ per kWh uitstoot.

Paragraaf 1 Wat is de salderingsregeling

“De salderingsregeling gaat over hoe kleinverbruikers vergoed worden voor de elektriciteit die ze opwekken en terugleveren met hun zonnepanelen. [...] De elektriciteit die eigenaren van zonnepanelen niet direct zelf gebruiken leveren ze terug aan hun energieleverancier.”

Het terugleveren van elektriciteit aan hun energieleverancier is technisch niet mogelijk. Dit vormt de grondslag voor de onmogelijkheid van terugleverkosten en verklaart tevens waarom de uitleg van de salderingsregeling, zoals die door de ACM en de Rijksoverheid veelvuldig wordt gepubliceerd, niet overeenkomt met de feitelijke werking van het elektriciteitssysteem.

Elektriciteit is niet te adresseren zoals een brief, mail of een whatsapp bericht. Elektriciteit gaat alleen door een kabel van A naar B. Voor de situatie zoals die wordt geschetst door de ACM zouden er dus kabels moeten liggen tussen de eigenaren van zonnepanelen en hun energieleverancier. Als klanten met zonnepanelen van leverancier zouden veranderen, zouden er ook kabels moeten liggen tussen deze klanten en hun nieuwe leverancier. Deze kabels naar de nieuwe leverancier zouden er al moeten liggen of moeten worden aangelegd. Dat is niet zoals het elektriciteitsnet werkt. Deze stelling van de ACM berust dus op fictie en strookt niet met de werkelijkheid.

Eigenaren van zonnepanelen kunnen geen elektriciteit leveren aan hun energieleverancier. En energieleveranciers kunnen geen elektriciteit afnemen van klanten met zonnepanelen. Of een klant 1.000 of 10.000 kWh levert aan het elektriciteitsnet, maakt voor zijn energieleverancier geen verschil. Zijn leverancier krijgt daarvan 0 kWh. Of een energieleverancier nu 1.000 of 10.000 klanten heeft met zonnepanelen, maakt geen verschil. Ook van 10.000 klanten krijgt hij 0 kWh.

De elektriciteit die eigenaren van zonnepanelen niet direct zelf gebruiken leveren ze terug aan hun energieleverancier? De daarvoor benodigde kabels bestaan niet, bovendien zouden energieleveranciers moeten beschikken over honderden hallen met duizenden batterijen voor alle elektriciteit die ze van klanten met zonnepanelen zouden ontvangen.

Eigenaren van zonnepanelen leveren geen elektriciteit aan hun leverancier, dat is niet mogelijk. Energieleveranciers nemen geen elektriciteit af van klanten met zonnepanelen.

De stelling: *“De elektriciteit die eigenaren van zonnepanelen niet direct zelf gebruiken leveren ze terug aan hun energieleverancier.”* berust op fictie en niet op de werkelijkheid.

De elektriciteit die huishoudens met zonnepanelen niet direct zelf gebruiken, wordt ingevoerd op het openbare elektriciteitsnet. Op het elektriciteitsnet gaat deze in fracties van een seconde naar de eerstvolgende vraag naar elektriciteit. Deze vraag komt veelal van burens of andere gebruikers in de straat of woonwijk. Hiervoor betalen de gebruikers de met hun leverancier overeengekomen prijs inclusief alle heffingen en belastingen.

Door de salderingsregeling hoeft de klant met zonnepanelen diezelfde elektriciteit bij de eindafrekening niet nogmaals te betalen.

De salderingsregeling voorkomt dubbele betaling van dezelfde elektriciteit.

Door de salderingsregeling betaalt de klant met zonnepanelen alleen zijn netto elektriciteitsverbruik gebruik. In de boekhouding van de energieleverancier wordt bij de eindafrekening eveneens uitsluitend dit nettoverbruik verrekend met de ingekochte elektriciteit.

Wanneer een klant met zonnepanelen in een jaar bijvoorbeeld 3000 kWh elektriciteit via het openbare elektriciteitsnet afneemt en in datzelfde jaar 2000 kWh elektriciteit op het net invoedt, bedraagt zijn nettoverbruik 1000 kWh. De energieleverancier verwerkt in zijn boekhouding dan ook alleen deze 1000 kWh als netto-afname uit zijn voorraad.

De 2000 kWh die door de zonnepaneelhouder op het elektriciteitsnet zijn ingevoerd, worden vrijwel direct afgenomen door andere netgebruikers en door hen volledig betaald, inclusief alle belastingen en heffingen. Juist omdat deze elektriciteit al is verbruikt en betaald, wordt zij bij de eindafrekening met de eigen afname verrekend.

De salderingsregeling voorkomt daarmee dubbele betaling van dezelfde elektriciteit.

Paragraaf 1 Wat is de salderingsregeling vervolg

“Er is op zonnige momenten zelfs sprake van een overschot aan elektriciteit van zonnepanelen. De elektriciteitsprijs op de handelsmarkt wordt regelmatig negatief en omvormers van zonnepanelen schakelen af omdat het elektriciteitsnet de elektriciteit niet kan afvoeren.”

Volgens cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) was in 2024 circa 40% van het totale opgestelde zonne-energievermogen in Nederland geplaatst op woningen. De overige circa 60% bevond zich in de zakelijke sector, waaronder zonneparken en bedrijfsdaken. [cbs.nl]

Dit betekent dat het grootste deel van het opgestelde zonne-energievermogen niet afkomstig is van huishoudens met zonnepanelen. Eventuele grootschalige overschotten en netbelasting kunnen daarom niet primair worden toegeschreven aan particuliere zonnepaneleninstallaties, maar hangen samen met de grootschalige opwek in de zakelijke sector en de wijze waarop deze wordt ingepast in het elektriciteitssysteem.

Grootschalige productie-installaties, zoals zonneparken, zijn beter in staat om centraal gestuurd of begrensd te worden dan decentrale installaties van huishoudens. Dergelijke situaties zijn overigens relatief schaars en worden naar verwachting minder frequent naarmate de vraag naar elektriciteit door verdere elektrificatie toeneemt. Het automatisch afschakelen van omvormers beschermt het elektriciteitsnet en het enige nadeel hiervan is dat de zonnepaneelhouder minder opbrengst zal hebben. Ook bij negatieve elektriciteitsprijzen gaat de elektriciteit van burgers met zonnepanelen naar gebruikers in de straat of woonwijk en zij betalen ook daarvoor de met hun leverancier afgesproken prijs.

Hun leverancier kan daarop extra veel winst maken, negatieve prijzen zijn dus geen nadeel. Ook over deze elektriciteit worden door de afnemers alle belastingen en heffingen voldaan.

Paragraaf 2 Waarom moet de salderingsregeling afgebouwd worden

“De belangrijkste nadelen van de salderingsregeling zijn dat ze efficiënt gebruik van het netwerk ontmoedigt door flexibel elektriciteitsverbruik in de vorm van opslag en vraagsturing te hinderen.”

Een thuisbatterij die burgers doorgaans aanschaffen, heeft doorgaans een opslagcapaciteit van 5 tot 15 kWh. Zoals eerder toegelicht is het effect van opslag door burgers met zonnepanelen miniem op het elektriciteitsnet. Na enkele uren is een dergelijke thuisbatterij vol en daarna wordt gewoon geleverd aan het elektriciteitsnet en aan burens en andere gebruikers in de woonwijk. Bovendien gaat opslag ten koste van de lokale levering van elektriciteit aan gebruikers dichtbij en een efficiënt gebruik van het lokale elektriciteitsnet.

Over elektriciteit die wordt opgeslagen worden geen belastingen betaald en over elektriciteit die wordt gesaldeernd worden deze belastingen wel betaald door de gebruikers van deze elektriciteit. Op een zonnige dag wekt een burger met zonnepanelen zo'n 20 tot wel 35 kWh aan elektriciteit op. Een wasmachine gebruikt 0,45 tot 0,6 kWh per wasbeurt.

Gangbare vormen van vraagsturing, zoals het verschuiven van huishoudelijke apparaten, kunnen dit structurele verschil slechts in zeer beperkte mate overbruggen.

Vraagsturing kan verder leiden tot elektriciteitsverspilling door de burgers met zonnepanelen.

2.2 Druk op het elektriciteitsnetwerk

“Een belangrijke manier om de druk op het netwerk te verlagen is door elektriciteit te verbruiken op het moment dat deze wordt opgewekt. Consumenten zouden bijvoorbeeld hun wasmachine aan kunnen zetten of hun elektrische auto kunnen opladen als de zon schijnt. Naast het gebruiken van elektriciteit op andere momenten kan elektriciteit ook worden opgeslagen in bijvoorbeeld thuisbatterijen. Met de salderingsregeling bestaat er echter geen financiële prikkel voor consumenten om elektriciteit te verbruiken op het moment dat het wordt opgewekt. Het elektriciteitsnet zou minder belast worden indien huishoudens hier meer rekening mee houden. Dit is op korte termijn wenselijk omdat het elektriciteitsnetwerk de druk steeds lastiger aan kan. Ook op de lange termijn zorgt dit voor lagere kosten voor iedereen.”

Zoals ik eerder heb aangegeven is vraagsturing zeer beperkt en kan zelfs leiden tot verspilling. De elektriciteit die burgers met zonnepanelen leveren aan het elektriciteitsnet gaat niet verloren. Elektriciteit die wordt geleverd aan het elektriciteitsnet wordt in de regel gebruikt door burgers en andere afnemers in de woonwijk.

Deze levering aan het lokale elektriciteitsnet bevordert de efficiëntie hiervan.

Door het gebruik van thuisbatterijen vervalt de lokale levering en ontlasting van het lokale elektriciteitsnet en door voortdurend laden en ontladen zal, zonder centrale aansturing, het elektriciteitsnet zwaarder belast worden. Speculatie met thuisbatterijen kan de tarieven voor elektriciteit doen toenemen. Zoals eerder aangegeven is een thuisbatterij al na enkele uren volledig geladen en wordt het overgrote deel van de opwek erna gewoon geleverd aan het net en aan burens en andere afnemers in de woonwijk.

Over de elektriciteit die wordt opgeslagen in een thuisbatterij worden bij eigen gebruik geen belastingen betaald. Over elektriciteit die gesaldeer wordt, worden wel belastingen betaald door de gebruikers daarvan. De overheid loopt dus belastinginkomsten mis door thuisbatterijen.

“Met de salderingsregeling bestaat er echter geen financiële prikkel voor consumenten om elektriciteit te verbruiken op het moment dat het wordt opgewekt.”

De stelling dat de salderingsregeling geen financiële prikkel zou geven om elektriciteit te verbruiken op het moment van opwek, miskent de systeemwerking van het elektriciteitsnet. Elektriciteit die door huishoudens met zonnepanelen wordt ingevoed op het lokale net, wordt vrijwel onmiddellijk afgenomen door andere gebruikers in dezelfde straat of woonwijk. Deze afnemers betalen hiervoor de met hun eigen energieleverancier overeengekomen prijs, inclusief alle belastingen en heffingen.

Het ontmoedigen van deze lokale invoeding creëert geen systeemefficiëntie, maar verplaatst de opwek naar grootschalige installaties verderop in het net, wat extra transport en netbelasting veroorzaakt. De elektriciteit die lokaal is ingevoed en door anderen is verbruikt en belast, wordt dankzij de salderingsregeling verrekend met de eigen afname van de producent. Daarmee voorkomt de salderingsregeling een dubbele financiële afrekening over dezelfde elektriciteit. De salderingsregeling voorkomt dubbele betaling van dezelfde elektriciteit.

“Nu hebben zonnepaneeleigenaren weinig reden om te investeren in opslag of vraagbeheer (de energievraag flexibel verhogen of verlagen om te reageren op het aanbod). Immers: Ze kunnen hun elektriciteit voor een zeer voordelige prijs (vaak hoger dan de groothandelsprijs op dat moment) terugleveren aan de leverancier.”

Terugleveren aan de leverancier is fantasie, want het is technisch niet mogelijk.

De formulering dat consumenten hun elektriciteit “terugleveren aan de leverancier” is geen correcte weergave van de fysieke of administratieve werkelijkheid. Elektriciteit van zonnepanelen wordt ingevoed op het openbare elektriciteitsnet en niet fysiek geleverd aan een specifieke energieleverancier.

Door de salderingsregeling betaalt een klant met zonnepanelen uitsluitend zijn netto-energieverbruik. Ook in de boekhouding van de energieleverancier wordt uitsluitend dit nettoverbruik verrekend met de ingekochte elektriciteit.

Wanneer een klant met zonnepanelen in een jaar bijvoorbeeld 3000 kWh elektriciteit via het elektriciteitsnet afneemt en in datzelfde jaar 2000 kWh elektriciteit op het net invoedt, bedraagt zijn nettoverbruik 1000 kWh. De energieleverancier verwerkt in zijn boekhouding dan ook uitsluitend deze 1000 kWh als netto-afname uit zijn voorraad.

De 2000 kWh die door de zonnepaneelhouder op het elektriciteitsnet zijn ingevoed, zijn in de tussentijd afgenomen door andere gebruikers en volledig betaald, inclusief alle belastingen en heffingen. Omdat deze elektriciteit al is verbruikt en belast, wordt zij bij de eindafrekening met de eigen afname verrekend. Dit verrekenen wordt ook wel wegstrepen genoemd.

De salderingsregeling voorkomt daarmee dubbele betaling van dezelfde elektriciteit.

“Als de salderingsregeling wordt afgeschaft veranderen de financiële prikkels. De keuze voor zonnepaneeleigenaren wordt dan: Verkoop je elektriciteit voor een lage prijs, of zorg ervoor dat je meer van je zelf opgewekte elektriciteit verbruikt zodat je minder (dure) elektriciteit hoeft in te kopen en bijvoorbeeld gascentrales minder hoeven bij te springen. Dat zou een grote stimulans voor opslag en vraagbeheer betekenen. Wat de ACM betreft zou dat een zeer wenselijke ontwikkeling zijn.”

De suggestie dat zonnepaneeleigenaren na afschaffing van de salderingsregeling een keuze zouden hebben om hun elektriciteit te “verkopen”, berust niet op de fysieke of juridische werkelijkheid.

Huishoudens met zonnepanelen kunnen hun elektriciteit niet verkopen aan een afnemer; zij kunnen deze uitsluitend zelf verbruiken of invoeden op het openbare elektriciteitsnet, waar zij lokaal door andere gebruikers wordt afgenomen.

De door de ACM geschetste prikkel leidt er in de praktijk toe dat elektriciteit die anders lokaal zou worden ingevoerd en verbruikt, wordt vervangen door centrale opwek elders in het systeem, zoals van gascentrales of windmolens op de Noordzee.

De vermeende stimulans voor opslag en vraagbeheer blijft daarbij beperkt tot het tijdelijk opslaan van een relatief kleine hoeveelheid elektriciteit of het verschuiven van een zeer gering deel van het huishoudelijk verbruik. Het overgrote deel van de opgewekte elektriciteit wordt ondanks deze geringe opslag en vraagsturing gewoon ingevoerd op het elektriciteitsnet.

Thuisbatterijen brengen het gevaar mee dat ze het elektriciteitsnet juist zwaarder belasten en vraagsturing kan verspilling in de hand werken. Beide hebben weinig invloed op het elektriciteitsnet maar brengen zelfs gevaren met zich mee.

Vanuit systeemperspectief is het daarom efficiënter dat huishoudelijke zonnestroomproductie lokaal wordt ingevoerd en benut door andere afnemers in de woonwijk, dan dat deze productie kunstmatig wordt ontmoedigd ten gunste van grootschalige centrale opwek elders in het elektriciteitssysteem.

2.3 Herverdelingsvraagstuk

“De kosten van de salderingsregeling worden niet volledig door de overheid vergoed maar door de energieleveranciers die deze kosten via hun tarieven doorberekenen aan alle afnemers. Iedereen die aangesloten is op het elektriciteitsnet betaalt dus hogere energietarieven om de salderingsregeling van eigenaren van zonnepanelen te financieren.”

De kwalificatie van de salderingsregeling als een herverdelingsvraagstuk berust op de veronderstelling dat sprake is van een financiële kostenpost die door energieleveranciers wordt voorgesloten en via tarieven wordt doorberekend aan andere afnemers.

Deze veronderstelling miskent echter de feitelijke werking van de salderingsregeling.

Bij salderen wordt geen elektriciteit gesubsidieerd en vindt geen overdracht van kosten plaats. Elektriciteit die door huishoudens met zonnepanelen op het elektriciteitsnet wordt ingevoerd, wordt door andere afnemers verbruikt en door hen volledig betaald, inclusief belastingen en heffingen. De zonnepaneelhouder verrekenet bij de eindafrekening uitsluitend elektriciteit die reeds is afgenomen en betaald. De salderingsregeling wordt betaald door de gebruikers van deze elektriciteit. De salderingsregeling leidt daarmee niet tot een herverdeling van kosten tussen groepen afnemers, maar voorkomt dat dezelfde elektriciteit tweemaal financieel wordt verrekend: eenmaal bij afname door andere gebruikers en vervolgens opnieuw bij afname door de producent zelf. Het presenteren van salderen als een kostenpost die door niet-zonnepaneelhouders wordt gefinancierd, is daarmee gebaseerd op een administratieve fictie en niet op de feitelijke elektriciteits- en betalingsstromen binnen het systeem.

2. Consumentenvoorlichting over salderen (ACM ConsuWijzer):

<https://www.consuwijzer.nl/elektriciteit-en-gas/duurzame-energie/wat-is-salderen>

Hier geeft de ACM middels consuwijzer een volkomen misplaatste uitleg over salderen.

Extra kosten voor terugleveren

“Met salderen wordt goedkope elektriciteit in de zomer weggestreept met dure elektriciteit in de winter. Hierdoor maken leveranciers meer kosten bij klanten met zonnepanelen. Ze mogen deze kosten in rekening brengen bij hun klanten. Veel leveranciers doen dit alleen bij klanten met zonnepanelen. Dat mag. Andere leveranciers verdelen deze kosten over alle klanten.”

De hiervoor geciteerde uitleg van de ACM op ConsuWijzer gaat uit van een onjuiste voorstelling van zowel de fysieke als de financiële werking van salderen. De suggestie dat met salderen “goedkope” zomer-elektriciteit wordt ingeruild tegen “dure” winter-elektriciteit, en dat hierdoor kosten bij energieleveranciers ontstaan die aan andere klanten worden doorberekend, berust op een administratieve fictie.

De feitelijke werking is dat met salderen elektriciteit die door huishoudens met zonnepanelen op het elektriciteitsnet is ingevoed en door andere afnemers is verbruikt en betaald, bij de eindafrekening niet nogmaals in rekening wordt gebracht bij de producent van die elektriciteit. De zonnepaneelhouder verrekent uitsluitend elektriciteit die reeds is afgenomen en waarvoor door anderen belastingen en heffingen zijn betaald.

Energieleveranciers mogen deze elektriciteit daarom niet opnieuw financieel belasten bij de zonnepaneelhouder. Aan deze verrekening zijn hoogstens beperkte administratieve kosten verbonden, maar geen structurele leverings- of energiekosten.

De salderingsregeling voorkomt daarmee dubbele betaling van dezelfde elektriciteit.

Salderen, zoals die in werkelijkheid wordt toegepast

Om de uitleg van ConsuWijzer nog duidelijker te weerleggen, een voorbeeld:

Wanneer een klant met zonnepanelen in een jaar bijvoorbeeld 3000 kWh elektriciteit via het openbare elektriciteitsnet afneemt en in datzelfde jaar 2000 kWh elektriciteit op het net invoedt, bedraagt zijn nettoverbruik 1000 kWh.

Eindafrekeningen zien er allemaal verschillend uit maar ik zal de uitkomst daarvan weergeven.

De eindafrekening van de klant komt dan op het volgende neer:

Totale afname van het net (NIET van zijn leverancier)	3000 á 24 cent = € 720
Levering aan het net (NIET aan zijn leverancier)	2000 á 24 cent = € 480 -
Netto afname	1000 á 24 cent = € 240

De energieleverancier verwerkt in zijn boekhouding alleen deze 1000 kWh als netto-afname uit zijn voorraad. De klant betaalt dankzij de salderingsregeling alleen zijn netto gebruik € 240

Na levering aan het net betaalden de gebruikers van de 2000 kWh de ingevoede stroom € 480

Elke kWh wordt in het huidige systeem betaald inclusief alle heffingen en belastingen.

Zonder Salderen, zoals die na 1 januari 2027 zou kunnen werken

Bedragen voor terugleververgoeding en terugleveringskosten zijn namelijk nog niet bekend.

Volgens Milieu Centraal krijg je na 1 januari 2027 rond de halve cent per kWh.

<https://www.milieucentraal.nl/energie-besparen/zonnepanelen/zonnestroom-als-de-saldering-stopt-dit-moet-je-weten/#fabels-en-feiten>

Dan komt de eindafrekening neer op het volgende:

Totale afname van het net (NIET van zijn leverancier)	3000 á 24 cent = € 720
Terugleververgoeding	2000 á 0,5 cent = € 10 -
Te betalen bedrag bij een netto afname van	1000 kWh = € 710

Of op een andere manier:

Je betaald	1000 kWh x 0,24 = € 240
Plus	2000 kWh x 0,235 = € 470 +
Te betalen bedrag bij een afname van 1000 kWh	€ 710

Milieu Centraal, de ACM en de Rijksoverheid wekken de indruk dat zonnepaneelhouders na afschaffing van de salderingsregeling nog steeds geld ontvangen per teruggeleverde kWh. Milieu Centraal noemt daarbij een netto terugleververgoeding van circa € 0,005 per kWh. Onder de salderingsregeling werd dezelfde elektriciteit echter volledig verrekend tegen het leveringstarief inclusief belastingen van circa € 0,24 per kWh. Na afschaffing van de salderingsregeling resteert daarvan slechts een uitbetaling van € 0,005 per kWh. In economische termen ontstaat daarmee een effectieve extra financiële last van circa € 0,235 per ingevoede kWh. Zonnepaneelhouders ontvangen dus niet € 0,005 per kWh, maar betalen per saldo € 0,235 voor elektriciteit die zij zelf hebben geproduceerd en die reeds door anderen is verbruikt en belast.

Met salderingsregeling wordt over de 2000 kWh ingevoede elektriciteit eenmaal afgerekend: zij wordt door andere gebruikers verbruikt en betaald (circa € 480). Zonder salderingsregeling wordt over dezelfde 2000 kWh een tweede financiële afrekening opgelegd aan de producent, ter grootte van circa € 470. Daardoor wordt over dezelfde hoeveelheid elektriciteit in totaal circa € 950 afgerekend, oftewel gemiddeld € 0,475 per kWh. Dit leidt ertoe dat over dezelfde elektriciteit een aanzienlijk hogere totale financiële afrekening plaatsvindt na afschaffing van de salderingsregeling. Deze extra afrekening loopt via energieleveranciers, terwijl zij niet voortvloeit uit extra energieverbruik.

3. Salderingsregeling stopt in 2027

<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/energie-thuis/salderingsregeling>

“De salderingsregeling stopt vanaf 1 januari 2027. Eigenaren van zonnepanelen kunnen vanaf 2027 zelf opgewekte stroom niet meer wegstrepen tegen hun verbruik. Ze krijgen wel een vergoeding voor het terugleveren van stroom aan de energieleverancier.”

Ook op webpagina's van de Rijksoverheid wordt opnieuw uitgegaan van een voorstelling waarbij elektriciteit door zonnepaneelhouders aan hun energieleverancier zou worden geleverd, terwijl dit niet overeenkomt met de feitelijke werking van het elektriciteitsnet. Het is technisch niet mogelijk om elektriciteit te leveren aan een energieleverancier. Energieleveranciers kunnen ook geen elektriciteit afnemen van klanten met zonnepanelen.

Of een klant 1.000 of 10.000 kWh invoedt op het elektriciteitsnet, maakt voor zijn energieleverancier geen verschil. Zijn leverancier krijgt daarvan 0 kWh.

Of een energieleverancier nu 1.000 of 10.000 klanten heeft met zonnepanelen, maakt geen verschil. Ook van 10.000 klanten krijgt hij 0 kWh.

Tot 2027: zelf opgewekte elektriciteit verrekenen met verbruik

“Huishoudens en kleine bedrijven kunnen tot en met 31 december 2026 zelf opgewekte elektriciteit terugleveren aan het stroomnet. Met de salderingsregeling kunnen zij jaarlijks hun opgewekte elektriciteit wegstrepen tegen hun verbruik. Daarover hoeven zij geen belasting te betalen. Als zonnepaneeleigenaren meer opwekken dan verbruiken, ontvangen ze voor het overschot een vergoeding.”

Als een huishouden 3000 kWh heeft afgenomen van het net en 2000 kWh heeft geleverd aan het net is diens netto verbruik 1000 kWh. De zin: *“Met de salderingsregeling kunnen zij jaarlijks hun opgewekte elektriciteit wegstrepen tegen hun verbruik.”* strookt niet met de werkelijkheid.

De formulering: *“Met de salderingsregeling kunnen zij jaarlijks hun aan het net geleverde elektriciteit wegstrepen tegen wat zij in totaal van het net hebben afgenomen”*, sluit aan bij de feitelijke werking van de salderingsregeling. Zodoende wordt diens netto gebruik berekend.

Uit deze juiste redenering volgt ook het nettoverbruik van de klant: 3000 kWh minus 2000 kWh is 1000 kWh. Deze 1000 kWh is het enige volume dat de energieleverancier in zijn boekhouding dient te verrekenen. Het is juist dat de klant geen belasting betaald over hetgeen hij niet heeft gebruikt, maar aan het net heeft geleverd.

Daarover betalen de gebruikers daarvan alle belastingen.

“Een voorbeeld: een huishouden levert in de zomer 2.500 kilowattuur (kWh) stroom terug aan het stroomnet. Hierdoor mag dit huishouden in de winter 2.500 kWh stroom gebruiken zonder hiervoor te betalen.”

De salderingsregeling heeft niets te maken met zomer of winter en het voorbeeld dekt maar een klein deel van wat de salderingsregeling in de praktijk betekent.

Een juist voorbeeld: een huishouden levert in een jaar 2.500 kWh aan het elektriciteitsnet.

Deze elektriciteit werd door andere huishoudens en gebruikers afgenomen en volledig betaald, inclusief belastingen en heffingen. Dankzij de salderingsregeling hoeft dit huishouden deze reeds verbruikte en betaalde elektriciteit bij de eindafrekening niet nogmaals te betalen.

Het door de overheid gebruikte begrip “gratis” miskent dat de betreffende elektriciteit reeds is afgenomen en betaald door andere gebruikers.

Salderen voorkomt geen betaling, maar dubbele betaling.

Waarom stopt de salderingsregeling?

“De salderingsregeling stopt omdat:

- *salderen geld kost. Daarom verhoogden veel energiebedrijven hun stroomprijzen, ook voor mensen zonder zonnepanelen. Het kabinet vindt dit niet eerlijk, omdat niet iedereen zonnepanelen kan kopen.*
- *de overheid minder belastinginkomsten krijgt door de salderingsregeling.*
- *het kabinet huishoudens wil stimuleren zelf opgewekte stroom te gebruiken in plaats van de stroom terug te leveren. Het direct gebruiken van zelf opgewekte stroom zorgt namelijk voor minder druk op het elektriciteitsnet.*
- *zonnepanelen steeds goedkoper en efficiënter zijn. Hierdoor is het voor huishoudens en kleine bedrijven ook zonder de salderingsregeling interessant om zonnepanelen te kopen.”*

De stelling dat salderen energieleveranciers ‘geld kost’ is gebaseerd op een onjuiste probleemdefinitie. Salderen leidt niet tot extra elektriciteitsproductie of extra energieverbruik en veroorzaakt geen additionele kosten voor energieleveranciers, anders dan een zeer beperkte administratieve verwerking. Een kleine berekening van het netto gebruik na 12 maanden.

Elektriciteit die wordt gesaldeer, is reeds door andere gebruikers verbruikt en volledig betaald, inclusief belastingen en heffingen. Wanneer stroom op het elektriciteitsnet wordt ingevoerd, wordt deze in de regel lokaal gebruikt door andere huishoudens en afnemers. Dit is een normale en efficiënte werking van het net. Met de salderingsregeling werkt dit uitstekend.

Het stimuleren van eigengebruik wordt als oplossing gepresenteerd, maar kan het fundamentele verschil tussen momenten van opwek en momenten van huishoudelijk verbruik slechts in zeer beperkte mate overbruggen. Op zonnige dagen kan de productie van een gemiddeld zonnestroomsysteem oplopen tot 20–35 kWh, terwijl verschuifbaar huishoudelijk verbruik slechts enkele kilowatturen betreft. Vrijwel de gehele opwek gaat ook dan nog altijd naar andere huishoudens en afnemers, waar overigens ook niets mis mee is.

Daarmee is eigengebruik geen systemische oplossing voor netbelasting. Bovendien kan het afdwingen van eigengebruik leiden tot inefficiënt en onnodig elektriciteitsverbruik.

Dat zonnepanelen 'ook zonder salderingsregeling aantrekkelijk blijven' wordt bovendien niet ondersteund door de praktijk. Milieu Centraal gaat na afschaffing van de salderingsregeling uit van een netto terugleververgoeding van circa € 0,005 per kWh, wat voor huishoudens en kleine bedrijven nauwelijks een economisch interessante vergoeding is.

<https://www.milieucentraal.nl/energie-besparen/zonnepanelen/zonnestroom-als-de-saldering-stopt-dit-moet-je-weten/#fabels-en-feiten>

Zelf opgewekte en gebruikte stroom

“Over stroom die mensen zelf opwekken en direct gebruiken, betalen ze geen belastingen. Ook betalen ze hierover geen kosten aan de energieleverancier. Direct zelf opgewekte elektriciteit gebruiken, zorgt daardoor voor een minder hoge energierekening. Daarnaast zorgt het voor minder druk op het elektriciteitsnet.”

Het is juist dat elektriciteit die huishoudens zelf opwekken en direct zelf gebruiken, niet via het net loopt en daarom niet belast wordt of door een energieleverancier wordt geleverd.

Dit staat echter los van de salderingsregeling.

De salderingsregeling ziet niet op zelfgebruik, maar op elektriciteit die aan het elektriciteitsnet wordt ingevoerd en vervolgens door andere gebruikers wordt afgenomen en betaald, inclusief belastingen en heffingen. Over deze elektriciteit is dus reeds volledig afgerekend.

Het presenteren van zelfgebruik als alternatief voor salderen suggereert dat teruglevering problematisch zou zijn, terwijl lokale invoeding en lokaal verbruik via het net juist een normale en efficiënte systeemwerking vormen. Het ontmoedigen daarvan verlaagt de druk op het net niet structureel, maar verplaatst de opwek en vergroot de afhankelijkheid van centrale productie elders. Bovendien zijn de mogelijkheden voor direct zelfgebruik bij huishoudens fysiek beperkt en kunnen zij het verschil tussen momenten van opwek en verbruik slechts marginaal verkleinen. Salderen corrigeert dit door niet opnieuw te laten betalen voor elektriciteit die reeds is verbruikt en belast.

Het niet betalen voor elektriciteit die reeds door andere gebruikers is verbruikt en betaald, kan geen subsidie worden genoemd. Salderen voorkomt dat elektriciteit die via het elektriciteitsnet is geleverd, gebruikt en belast, bij de producent opnieuw financieel wordt afgerekend.

Zonnepanelen verdienen zich ook na 2027 terug

“Ondanks dat de salderingsregeling stopt, zijn zonnepanelen een goede investering. Zonnepanelen gaan gemiddeld 25 jaar mee, en verdienen zich ruim binnen die tijd terug. Zowel voor als na beëindiging van de salderingsregeling.”

De door de Rijksoverheid gehanteerde stelling dat zonnepanelen ook na beëindiging van de salderingsregeling een goede investering blijven, staat op gespannen voet met de praktijk zoals die wordt beschreven door onafhankelijke voorlichting. Milieu Centraal gaat na beëindiging van de salderingsregeling uit van een netto terugleververgoeding van circa € 0,005 per kWh.

Bij een dergelijke vergoeding wordt teruggeleverde elektriciteit economisch nauwelijks beloond.

Dit roept serieuze twijfel op bij de bewering dat zonnepanelen zich ook na het stoppen van de salderingsregeling 'ruim binnen hun levensduur' terugverdienen, met name voor huishoudens en kleine bedrijven die een aanzienlijk deel van hun productie aan het net leveren.

Daarbij dient tevens rekening te worden gehouden met aanvullende kosten gedurende de levensduur van circa 25 jaar, zoals verzekering, onderhoud en ten minste één – en in de praktijk vaak meerdere – vervangingen van de omvormer.

4. Wet beëindiging salderingsregeling

https://www.eerstekamer.nl/wetsvoorstel/36611_wet_beeindiging

“Met dit wetsvoorstel wordt voorgesteld om de salderingsregeling met ingang van 2027 te beëindigen. Eindafnemers met een kleine aansluiting die zelf elektriciteit opwekken, bijvoorbeeld met zonnepanelen op het dak van hun woning, kunnen die elektriciteit terugleveren op het net. Deze ontvangen vanaf dan een redelijke vergoeding van de marktdeelnemer waaraan zij terugleveren.”

Het wetsvoorstel stelt dat kleinverbruikers na beëindiging van de salderingsregeling een ‘redelijke vergoeding’ ontvangen van de marktdeelnemer waaraan zij terugleveren. Deze formulering veronderstelt een directe leverings- en handelsrelatie die in de praktijk niet bestaat.

Huishoudens met zonnepanelen leveren elektriciteit niet aan een marktdeelnemer, maar aan het openbare elektriciteitsnet. Die elektriciteit wordt vervolgens lokaal verbruikt door andere afnemers, zoals burens en andere gebruikers in de woonwijk, die daarvoor volledig betalen, inclusief belastingen en heffingen.

Het is dan ook onduidelijk hoe een ‘redelijke vergoeding’ van een marktdeelnemer zich verhoudt tot het feit dat de elektriciteit reeds door andere gebruikers is afgenomen en betaald.

De wetsformulering miskent daarmee de fysieke en financiële werking van het elektriciteitssysteem en creëert een fictieve handelsrelatie als grondslag voor de vergoeding.

Het wetsvoorstel spreekt over een ‘redelijke vergoeding’ voor teruggeleverde elektriciteit, maar specificereert niet wat onder deze redelijkheid moet worden verstaan. Daarmee wordt een open norm geïntroduceerd die in de praktijk volledig door energieleveranciers kan worden ingevuld. Onafhankelijke voorlichting van Milieu Centraal gaat na beëindiging van de salderingsregeling uit van een netto terugleververgoeding van circa € 0,005 per kWh. Bij een dergelijke vergoeding kan bezwaarlijk worden gesproken van een redelijke of marktconforme beloning voor elektriciteit die via het elektriciteitsnet wordt geleverd, gebruikt en waarvoor door andere afnemers ook al de volledige kosten en belastingen zijn betaald.

De combinatie van een vaag wettelijk begrip en een feitelijk zeer lage vergoeding maakt het begrip ‘redelijke vergoeding’ inhoudsloos en biedt eindafnemers met een kleine aansluiting geen enkele rechtszekerheid.

5. Einde salderingsregeling: nadelig effect voor huurders van corporatiewoningen

<https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2025/05/30/einde-salderingsregeling-nadelig-effect-voor-huurders-van-corporatiewoningen>

“Door bijvoorbeeld overdag de wasmachine of vaatwasser aan te zetten, wordt meer zelf opgewekte energie door de huurder gebruikt en daarbij ook het stroomnet ontlast.”

Het aangehaalde voorbeeld illustreert dat het kabinet inzet op gedragssturing als mitigatie van het wegvallen van de salderingsregeling. Deze benadering overschat echter het effect van huishoudelijke apparaten op het verbruikspatroon.

Een wasmachine of vaatwasser verbruikt per cyclus circa 0,5 tot 1 kWh, terwijl een gemiddeld zonnestroomsysteem op een zonnige dag 20 tot 35 kWh aan elektriciteit opwekt. Het vergroten van eigengebruik via dergelijke apparaten kan daarom slechts een zeer beperkt deel van de opgewekte elektriciteit benutten.

Daarmee vormt het stimuleren van eigengebruik geen structurele oplossing voor het wegvallen van salderen en draagt het slechts marginaal bij aan netontlasting. Het ontmoedigen van lokale invoeding leidt er bovendien toe dat elektriciteit die efficiënt lokaal via het net kan worden benut, alsnog moet worden vervangen door centrale opwek elders in het systeem.

Conclusie

Het is technisch niet mogelijk dat energieleveranciers elektriciteit afnemen van klanten met zonnepanelen.

Of een klant nu 1.000 kWh of 10.000 kWh levert aan het elektriciteitsnet, voor de energieleverancier blijft de fysieke afname altijd 0 kWh.

Of een leverancier nu 1.000 of 10.000 klanten met zonnepanelen heeft maakt ook niets uit, want ook bij 10.000 klanten met zonnepanelen blijft de fysieke afname altijd 0 kWh.

Elektriciteit die huishoudens met zonnepanelen bij de eindafrekening mogen salderen, ook wel wegstrepen genoemd, betreft elektriciteit die via het elektriciteitsnet door andere gebruikers is afgenomen en reeds volledig is betaald, inclusief alle belastingen en heffingen.

Met de salderingsregeling wordt uitsluitend het netto-elektriciteitsverbruik van een zonnepaneelhouder verrekend. Energieleveranciers ontvangen daarmee betaling voor precies die hoeveelheid elektriciteit die zij in hun boekhouding als netto-afname verwerken.

Na beëindiging van de salderingsregeling verandert deze verhouding. In dat geval wordt betaling ontvangen over een groter volume elektriciteit dan hetgeen boekhoudkundig als afgenomen hoeft te worden verwerkt, omdat over ingevoede elektriciteit slechts een zeer beperkte terugleververgoeding wordt toegekend.

Uitgaande van de door Milieu Centraal gehanteerde netto terugleververgoeding van circa € 0,005 per kWh, ontstaat per ingevoede kWh een effectieve extra financiële last van circa € 0,235.

Deze last ontstaat doordat elektriciteit die door andere afnemers reeds is verbruikt en betaald tegen het volledige leveringstarief inclusief belastingen (€ 0,24 per kWh), bij de producent slechts marginaal wordt vergoed.

Hierdoor ontstaat een situatie waarin over dezelfde hoeveelheid elektriciteit een aanzienlijk hogere totale financiële afrekening plaatsvindt dan gerechtvaardigd is door het daadwerkelijke nettoverbruik. In het rekenvoorbeeld betekent dit een totale afrekening van circa € 0,475 per kWh over elektriciteit die fysiek slechts eenmaal is geleverd en verbruikt.

Het invoeden van elektriciteit op het elektriciteitsnet is geen ongewenst effect dat zou moeten worden beperkt. Elektriciteit die door huishoudens met zonnepanelen op het net wordt ingevoed, wordt in de praktijk lokaal verbruikt door nabijgelegen gebruikers. Zonder deze lokale invoeding zou dezelfde elektriciteitsvraag moeten worden bediend door productie verderop in het net, hetgeen juist tot een hogere belasting van het elektriciteitssysteem leidt.

De beoogde oplossingen in de vorm van vraagsturing en kleinschalige opslag hebben daarbij slechts een zeer beperkt effect. De mogelijkheden voor vraagsturing bij huishoudens zijn fysiek begrensd door het geringe verbruik van huishoudelijke apparaten.

Thuisbatterijen zijn doorgaans reeds gevuld voordat de dagelijkse productiepiek van zonnestroom wordt bereikt, waarna invoeding op het elektriciteitsnet onvermijdelijk blijft.

Dat deze elektriciteit vervolgens door andere gebruikers in dezelfde woonwijk wordt afgenomen, is een normale en efficiënte systeemwerking en vormt op zichzelf geen probleem dat om beleidsmatig ingrijpen vraagt. Deze invoeding ontlast zelfs het totale elektriciteitsnet.

Los daarvan is reeds het voorkomen van dubbele betaling van dezelfde elektriciteit een voldoende en zelfstandige rechtvaardiging voor het bestaan van de salderingsregeling. Een vermeende ontlasting van het elektriciteitsnet kan geen grond vormen om een structurele dubbele financiële afrekening over reeds geleverde, gebruikte en betaalde elektriciteit te introduceren.

Daarbij komt dat de salderingsregeling jarenlang onderdeel is geweest van actief overheidsbeleid ter stimulering van zonnestroom. Miljoenen huishoudens hebben investeringsbeslissingen genomen op basis van deze regeling.

Het beëindigen van een technisch correcte verrekeningsmethode, zonder dat een functioneel gelijkwaardig alternatief wordt geboden, ondermijnt de consistentie en betrouwbaarheid van het energiebeleid.

Het beleid gaat daarbij impliciet uit van de veronderstelling dat huishoudens hun elektriciteitsverbruik in voldoende mate kunnen verschuiven naar momenten van zonne-opwek. In de praktijk is deze mogelijkheid echter sterk beperkt. Een aanzienlijk deel van het elektriciteitsverbruik in geëlektrificeerde huishoudens betreft ruimteverwarming en warmtapwater, die vooral in de avond, nacht en winterperiode nodig zijn, juist wanneer zonne-opwek minimaal is. Ook andere structurele verbruikers, zoals koelkasten en vriezers, vormen een continue basislast die niet tijdgebonden kan worden verschoven. Vraagsturing en kleinschalige opslag kunnen daarom slechts een beperkt en marginale bijdrage leveren aan het benutten van zonnestroom. Het wegvallen van de salderingsregeling kan dit structurele verschil tussen opwek en verbruik niet opvangen.

Juist daarom is een correcte verrekening op jaarbasis essentieel om te voorkomen dat elektriciteit die via het net is geleverd, gebruikt en betaald, opnieuw financieel wordt afgerekend bij de producent.

De huidige vormgeving van de beëindiging van de salderingsregeling creëert daarnaast een duidelijke financiële prikkel om de invoeding van zonnestroom te beperken. Het ligt daarom in de rede dat minder huishoudens zullen investeren in nieuwe zonnepanelen en dat bestaande installaties bij perioden van hoge productie tijdelijk worden afgeschakeld of niet worden vervangen aan het einde van hun technische levensduur.

Een dergelijke ontwikkeling is vanuit het oogpunt van netgebruik, leveringszekerheid en energietransitie onwenselijk. Lokale zonnestroomproductie wordt hierdoor ontmoedigd, terwijl de totale elektriciteitsvraag door verdere elektrificatie juist toeneemt. Het afschaffen van een regeling die lokale productie en correcte verrekening faciliteert, zonder een functioneel gelijkwaardig alternatief, vergroot daarmee het systeemrisico in plaats van dat het dit verkleint.

De salderingsregeling wordt niet gefinancierd door de overheid en ook niet door energieleveranciers. Elektriciteit die wordt gesaldeerd, is reeds door andere afnemers verbruikt en door hen volledig betaald, inclusief belastingen en heffingen.

Met de salderingsregeling ontvangen energieleveranciers betaling voor precies het netto-verbruik dat zij in hun boekhouding verwerken. De regeling leidt niet tot extra kosten voor energieleveranciers of voor de overheid, maar voorkomt uitsluitend een tweede financiële afrekening over elektriciteit die reeds is gebruikt en betaald.

Salderen is geen subsidie, maar een technische en financiële correctie ter voorkoming van dubbele betaling.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

Assen